

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 153/2506

อัยการจังหวัดปัตตานี โจทก์ นายยะโกะ แบปาซา จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 233, ป.อ. มาตรา 238, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 195, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 200

ย่อ / หลักกฎหมาย

1. คดีที่ศาลอุทธรณ์ยืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ย่อมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 2. อย่างไรก็ดี ฎีกาตอนที่ว่าตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 นั้นเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้และ 3. จำเลยจะผิดมาตรา 238 ประมวลกฎหมายอาญานั้น ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้นเป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสแต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ชี้ขาดเสียแล้วว่า การที่รถคว่ำคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส ไม่ใช่เนื่องจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรืออีกนัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น หาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ จึงลงโทษตามมาตรา 238 ไม่ได้ (ข้อ 2,3 ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 18/2505)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถส่งคนโดยสารและของเกินจำนวนที่ายทะเบียนกำหนด และมีการบรรทุกน่าจะเป็นอันตรายแก่คนโดยสารในยานพาหนะนั้น ทั้งขับรถเร็วเกินอัตรา เป็นการประมาท ทำให้คนตายและบาดเจ็บ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59, 233, 238, 239, 291, 300, 390, 90, 91 ฯลฯ จำเลยให้การว่า ไม่ได้ขับรถประมาท เหตุเกิดขึ้นเพราะยางในรถยนต์ระเบิดเป็นเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยบรรทุกของและคนโดยสารเกินอัตราและขับรถด้วยความเร็วสูง ยางระเบิด รถแฉลบตกลงข้างถนน เป็นเหตุคนตายและบาดเจ็บ พิพากษาว่าผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯ มาตรา 4 ให้จำคุก 4 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นบทหนัก โจทก์อุทธรณ์ว่าต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238 วรรคแรก จำเลยอุทธรณ์ให้ยกฟ้อง หรือลงโทษเบาและลดโทษให้จำเลย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รถถึงหลักกิโลเมตรที่ 9 ยางล้อหลังระเบิด รถวิ่งแฉลบตกถนน เป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นการประมาทเห็นด้วยกับศาลชั้นต้น ข้อที่จำเลยให้ลงโทษเบา นั้น ยังไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บถึง 40 คน ข้อที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ความผิดของจำเลยเข้าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 233 ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238 วรรคแรกศาลอุทธรณ์เห็นว่ายังไม่พอฟังว่ามีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น และเห็นว่าข้อเท็จจริงกลับได้ความว่าจำเลยขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่

คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับรถของจำเลย ที่ศาลชั้นต้นไม่ลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233, 238 ชอบแล้ว พิพากษายืน โจทก์ฎีกาว่า ไม่เห็นพ้องด้วยในการที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตามมาตรา 233, 238 โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น เข้าเกณฑ์ความผิดมาตรา 233 แล้ว ศาลชั้นต้นจึงรับว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นจำคุกจำเลยไว้ 5 ปี โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ปัญหาฎีกาของโจทก์นี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลฎีกาจะพึงรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ปัญหานี้ได้ปรึกษาในที่ประชุมใหญ่แล้วเห็นว่าฎีกาของโจทก์ตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าหลักเกณฑ์ความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 แล้วนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้น โจทก์ฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์รับฟังมานั้น จำเลยมีความผิดตามมาตรา 233 หรือไม่ คดีนี้ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยบรรทุกคนโดยสารเกินอัตราถึงกับต้องเกาะข้างรถ ท้ายรถ ชนหลังคา และยังมีน้ำแข็งก้อนใหญ่บรรทุกไปด้วยสีกว่าก้อน ข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ฟังมาว่า รถยนต์คันนี้ได้มีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่คนในยานพาหนะนั้นตามความในมาตรา 233 นั้นแล้วจำเลยจึงมีความผิดตามมาตรา 233 แต่จำเลยจะมีความผิดอันจะถูกลงโทษตามมาตรา 238 หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า จะผิดมาตรานี้ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงเสียแล้วว่าภายหลังที่ได้มีการบรรทุกทุกคนโดยสารเกินอัตราดังกล่าวแล้ว จำเลยก็ได้ขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้ว่า จำเลยขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้มาก ทั้งนี้ ก็เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงไว้แล้วว่า การที่รถคว่ำและคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น ไม่ใช่เนื่องมาจากเหตุที่บรรทุกทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องมาจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาทหรืออภัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้นหาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงย่อมยุติโจทก์จะฎีกาคัดค้านไม่ได้ และศาลฎีกาก็จะรับฟังเป็นประการอื่นมิได้ฉะนั้น คดีนี้จึงไม่มีทางที่จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 238 ได้ พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ว่า จำเลยผิดมาตรา 233 แต่บทที่ลงโทษจำเลย และการกำหนดโทษ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทุกประการ

องค์คณะ

ประกอบ หุตะสิงห์ · เชื้อ คงคากุล · สนิท สุมาวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/153/2506>